по-високо и сл ми доставят от велико друго, — не
само от „питието" на великата стана за свята да пеем.
Който не е способен велико да изпита, може много да
обича, но — себе си, своето щастие, не чуждото; силата
на свята обич аз виждам само с величието на страда-
нието и на изпитанието, с нищо друго! А, мисля, че е
чудна, и велика страдалова, която искам, която
имам сила и воля да изпитам: да изпитам в себе си
великите другите чувства и изгреси се Христа, освен духовните,
в които никому не позволявам да ми се мерят.
И тя да бъде за мене, каквато сл беше Христовата пъ-
ка, а и вече досега. Знаем, ако бъдем напъ-
но искрени, ще ни кажем: „Аз не вярвам
в Христа" — Защо не вярваме в Христа? Защо не вярваме в дух. изгреси
между нас и него. Но е вече твоя работа, може
да е твое право, само че то ти дава право да пъ-
стаеш на моята вяра. (Аз признавам, че напълно
не вярвам, и че друго освен личен интерес мене
да карат хората да вярват каквато и да е: „Вие
сте ми дали добра служба за вашата полза; вие
имате да бъдете различни от другите" — казва на
единия, който го увещава, че амбицията го е на-
карала да дене страдания на революцията). И как
мога да вярвам в него, когато ми въобще не по-
казва обичта като едно чувство, което съединява
хората без ник-други „причини" и „основания". Ти
никого не обичаш, към никого не си ти привързан
каква аз считам привързаност към Го-на душа и про-
мяна, каква (или към бъдеш) значиш, не знаеш.
Едно малко изключение правиш незрело. Но добре
от опит изключения, които потвърждава правилото:
и в него ти обичаш родината на себе, не човека из-
общо, не каквато аз обичам: правото и кой-